

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 60

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1872.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν λ. 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

Πρὸς τοὺς μικροὺς μας φίλους.

Μὲ τὸ παρὸν φύλλον κλείομεν καὶ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς μεταξύ μας ἀνατροφῆς. Πολλὰ ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητά μὲ τέκνα, μᾶς παρηκολουθήσατε καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα καὶ συμμετέσχετε τῆς χαρᾶς καὶ λύπης καὶ τοῦ καρποῦ τῶν κόπων καὶ προσπαθειῶν μας διὰ τὸ καλὸν σας· τινὰ μᾶς ἐνισχύσατε διὰ τῆς παιδικῆς συμπαθείας καὶ συνδρομῆς σας, καὶ ἅπαντα, ὡς πιστεύομεν, εὐχαριστήθητε καὶ ὠφελήθητε ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης Ἐφημ. τῶν Παιδῶν.

Ἡμεῖς ἠγωνίσθημεν νὰ τὴν καταστήσωμεν ὠφέλιμον οὐ μόνον εἰς τὰ παῖδια, διὰ τὰ ὁποῖα κυρίως συνεστήθη, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς, χαίρομεν δ' ἀπὸ καρδίας βλέποντες καὶ ἀκούοντες, ὅτι ἐκπληροῖ καὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Αἱ εὐρεῖαι χριστιανικαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ ἠθικὰ ἀξιώματα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων συντάσσεται, ἔχουσιν ἀνοίξει εἰς αὐτὴν τὴν θύραν οὐ μόνον εἰς χριστιανικὰς ἀλλὰ καὶ εἰς Ἰουδαϊκὰς οἰκογενεάς, — ὅπερ δὲν δύναται εἰμὴ νὰ μᾶς εὐχαριστῇ καὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν προσπαθειῶν μας.

Λυπούμεθα, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἔχομεν νὰ μνημονεύσωμεν καὶ θρηνήσωμεν τὸν θάνατον δύο ἐκ τῶν μικρῶν φίλων μας, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀγαθοῦ συμπολίτου μας κ. Θ. Βενιζέλου, καὶ τοῦ ἐκ Ναυπλίου μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ ἐναρέτου κ. Φαρμακοπούλου — ἀμφοτέροι ἦσαν παῖδες μεγάλα ὑποσχόμενοι τῇ πατρίδι καὶ τῇ ἀνθρωπότητι, ἀλλ' ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ ἠλθόκηκε νὰ τοὺς παραλάβῃ εἰς ἑαυτόν. Εἴη τὸ ὄνομα Του εὐλογημένον.

Ἡ ἔκδοσις τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ ὡς πρότερον, μέχρις οὗ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν δικαιολογήσῃ τὴν δις τοῦ μηνὸς ἔκδοσίν της.

Λυπούμεθα, ὅτι ἕνεκα ταχυδρομικῶν παρεκτροπῶν καὶ καταχρήσεων ἀπωλέσθησαν πολλὰ φύλλα. Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν θέλει ἐπαναληφθῇ εἰς τὸ μέλλον· διότι ἡμᾶς ζημιώνει καὶ συγχίζει πολὺ περισσότερον τῶν συνδρομητῶν.

Εὐχαριστοῦντες τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους καὶ ἀναποκριτάς μας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰς προσπάθειάς των ὑπὲρ τοῦ μικροῦ τούτου φίλου τῶν παιδῶν, ἐλπίζομεν ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ μᾶς παρέξωσι τὴν πολύτιμον αὐτῶν συνδρομὴν.

Συνιστῶμεν καὶ πάλιν τὴν κατὰ τόπους σύστασιν συλλόγων, ἐκ πέντε, δέκα κλ. συνδρομητῶν συνισταμένων, πρὸς εὐκολίαν ἡμῶν καὶ ἀσφάλειαν τῆς παραλαβῆς τῶν φύλλων. Ὅστις κάμῃ πέντε συνδρομητάς καὶ ἀποστείλῃ τὰς συνδρομὰς διὰ γραμματοσήμου λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν.

Παρακαλοῦμεν νὰ ἔχωμεν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὁσοι θέλουσι νὰ λάβωσι τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1873 πρὸς τύπωσιν αὐτῶν.

ΛΕΙΑ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ.

Ἡ ἐλάττωσις τῆς τιμῆς τῶν βιβλίων μὲ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας, εἶναι ἀκαταλόγιτος.

Ἱστορεῖται ὅτι ὁ Πλάτων ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ διὰ τρία βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Φιλύλαιον τὸν Πυθαγόρειον δέκα χιλιάδας δηναρίων, ἥτοι περίπου 9,000 δραχμῶν!

Ἐπίσης ἱστορεῖται, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης ἠγόρασεν ὀλίγα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς τὸν Σπεύσιππον διὰ τρία ἀττικὰ τάλαντα, ἢ 18,000 περίπου δραχμῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἰερώνυμος, λέγεται, ὅτι ἐπώλησεν, ὅτι εἶχε διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ συγγράμματα τοῦ Ὁριγένης!

Πόσον εδγνώμονες πρέπει νὰ ῥημεθα εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς θείας ταύτης τέχνης, διὰ τῆς βοήθειας τῆς ὁποίας τὰς γνώσεις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, τοῦτε ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου, δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν δι' ὀλίγων χρημάτων—καὶ ἰδίως τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς πνευματικὸν σκότος! Ὁ ἐφευρέτης τῆς τυπογραφικῆς τέχνης ἦτο γερμανὸς τις, ὀνομαζόμενος Γκούττεμπερ, ὅστις ἔζησε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 15ου αἰῶνος καὶ πρῶτος ἐτύπωσε τὴν Ἀγίαν Γραφήν μὲ στοιχεῖα ἐκ μετάλλου,

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ.

«Καλὸν εἶναι τὸ νὰ κατοικῶσιν ἀδελφοὶ ἐπὶ τὸ αὐτό,» ἔλεγέ τις τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, καὶ «ἡ ὁμόνοια ἀδελφῶν εἶναι ἰσχυροτέρα παντὸς τείχους,» καὶ εἶχε δίκαιον· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἁμαρτία, ἥτις ἀνέτρεψε πᾶσαν ἀγαθὴν διάθεσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, διέστρεψε καὶ τὰ ὥρατα ἀδελφικά αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Δημιουργὸς ἐνεφύτευσε εἰς αὐτήν. Ἐκτοτε δὲ ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον πολλὰ τέρατα χειρότερα καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Καῖν.

Πόσον διαφορετικὴν θέαν ἀδελφικῆς ἀγάπης παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία ἀπὸ τὰς λοιπὰς σκηνάς, τὰς ὁποίας βλέπομεν κατ' ἐκάστην εἰς οἰκογενείας! «Τεκνία ἀγαπᾷτε ἀλλήλους.»

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Μίαν ἡμέραν διδάσκαλὸς τις κυριακοῦ σχολείου ῥώτησε τὰ παιδιὰ τῆς κλάσεως αὐτοῦ, «Τί εἶναι συνειδήσεις;» καὶ ἀφοῦ πολλὰ ἀπεκρίθησαν κατ' ἓνα καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, σηκωθὲν ἐπὶ τέλους μικρὸν τι κοράσιον ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς—«*Συνείδησις εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς φιθυρίζων εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν!*»

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΤΩΧΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΚΟΡΑΣΙΟΥ

Τυφλὸν τι καὶ πτωχὸν κοράσιον συνεισέφερε πρὸς τινὰ ἱεροκήρυκα σαράντα δραχμὰς διὰ τινὰ ἱεραποστολικὴν Ἑταιρίαν. Ἐκπλαγείς ἐπὶ τούτῳ ὁ ἱεροκήρυξ ῥώτησε τὸ κοράσιον, «Διὰ τί κόρη μου συνεισφέρεις τοσοῦτον μεγάλον ποσὸν εἰς τὴν Ἑταιρίαν ταύτην, ἐν ᾧ σὺ εἶσαι πτωχὸν καὶ τυφλὸν κοράσιον καὶ τὰ χρηματικὰ μέσα σου μικρά;» «Ναί,—ἀπήντησε τὸ κοράσιον,—εἶμαι πτωχὸν καὶ τυφλὸν καθὼς μὲ βλέπετε, ἀλλὰ ὅχι τόσον πολὺ πτωχὸν ὅσον μὲ ὑποθέτετε, διότι δύναμαι νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ἀπὸ τοὺς ἔχοντα· ὕγιεις τοὺς ὀφθαλμούς των, ὥστε δύναμαι νὰ πληρώσω τὰς σαράντα δραχμὰς· ὁ ἱερεὺς ἐτι μᾶλλον ἐκπλαγείς ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἀπαντήσεως, εἶπε, «Πῶς κατορθώνεις λοιπὸν τὸ τοιοῦτον;» «Ἰδοὺ πῶς,—εἶπε τὸ κοράσιον,—κατασκευάζω κοφίνια καὶ καλάθια μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος καὶ εὐχερείας, καὶ ἐν ᾧ βεβαίως τὸν παρελθόντα χειμῶνα πρέπει νὰ ἐδαπάνησαν τὰ κοράσια τὰ ἔχοντα τὴν δραχμὴν των πλέον τῶν σαράντα δραχμῶν εἰς ἀγορὰν ἐλαίου, ἐγὼ δὲν ἐξώδευσα οὔτε πεντάραν διὰ φῶς, καὶ ἐπομένως εὐκολύνομαι καὶ μεγαλύτερον ποσὸν ἀκόμη νὰ διαθέσω χάριν τῆς ἀποστολικῆς Ἑταιρίας τοῦ Χριστοῦ μου. Λοιπὸν εὐαρεστήθητι, παρακαλῶ, νὰ κάμῃς χρῆσιν πρὸς τὸ παρὸν τῶν χρημάτων μου τούτων διὰ τοὺς ἱεραποστόλους.»

Τίνος ἡ καρδία, ἀναγνώστα, δὲν συγκινεῖται ὑπὸ μιᾶς τοιαύτης ἀληθοῦς χριστιανικῆς γενναιοδωρίας ἐνὸς τοιούτου χριστιανικοῦ πλάσματος! Καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μεγαλειτέρα ἔργα ἀφοσιώσεως ἕως τώρα κατώρθωσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κατορθώνη.

ΧΕΛΗΔΩΝ.

Ἄπαντες οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται γνωρίζουσι τὴν χελιδόνα καλῶς. ὥστε δὲν ἔχουσι χρεῖαν νὰ τοὺς τὴν περιγράψωμεν. Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς εἰπωμεν, ὅτι ἔχει τόσον θαυμαστὸν ἔνστικτον, ὥστε ἂν καὶ ἀποδημῇ εἰς τόπους μακρυνοὺς ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, γνωρίζει ὅμως ἀκριβῶς τὸν καιρὸν τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τὸν τό-